

DE MEDICUS EN DE JUSTITIE.

Om de nog steeds voortdurende onpassende verhouding, waarin de Justitie den Medicus pleegt te plaatsen, te leeren kennen, moge de publicering van het onderstaande adres dienen. Het is een nieuw voorbeeld van de oude grievende, onlangs in het adres van wege de *Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst* aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal blootgelegd.

Afschrift van een adres aan den Minister van Justitie.

Met verschuldigden eerbied neemt de ondergeteekende de vrijheid zich tot Uwe Excellentie te wenden met het volgende verzoek. Voor eenigen tijd had hier eene verwonding plaats, waarbij ik door den Wachtmeester-Kommandant der brigade marechaussée gerequireerd werd om het eerste verband aan te leggen en hem van mijne bevinding een visum repertum te overhandigen. Ofschoon ik in dit visum repertum alles vermeld had wat ik van de zaak wist, werd ik toch *als getuige*, niet *als deskundige* (dit stond niet in het adres) naar 's Hertogenbosch geroepen, zijnde een afstand van zeven uren, waarvoor geene andere correspondentie is dan eene diligence, die des morgens om 6 ure van Grave en des middags om 4 ure van 's Bosch vertrekt. Ik kreeg daarvoor vergoed de som van f2.90, terwijl de reis per diligence van Grave naar 's Bosch heen en weer reeds f3.60 kost, andere noodzakelijke verteringen en de belangrijke verhindering in mijne op dat oogenblik vooral zeer drukke praktijk nog niet eens mede gerekend. Ik werd te 10 ure gedagvaard en toen nu de zaak om elf ure voorkwam, werd ik met de andere getuigen uit de zaal gezet op een open plaatsje in de gloeiende zon van den 23sten Juli, zonder dat ons door den deurwaarder eene getuigenkamer werd aangewezen. Toen ik ongeveer een half uur in de brandende zon gestaan had, heb ik de vrijheid genomen daarover bij den deurwaarder te protesteren en toen werd ons geheel aan het andere einde der plaats achter een met een hek afgesloten tuintje eene getuigenkamer aangewezen. Deze kamer nu had wel tot opschrift getuigenkamer, maar diende tot bewaarplaats van dertien oude kachels met bijbehorende pijpen, zoodat er nauwelijks plaats was voor twee oude keukenstoelen, die zoo vuil waren, dat ik er bijna niet op durfde te gaan zitten. Na in dit hok nog bijna een half uur te hebben doorgebracht, werd ik eindelijk verhoord om geheel hetzelfde te zeggen, al wat ik reeds in mijn visum repertum verklaard had. Het is zeker wel niet de bedoeling dat de getuigen op deze wijze behandeld moeten worden, en vooral getuigen die alleen door de justitie daartoe genoodzaakt worden en overigens niets met de zaak te maken hebben. Daarom veroorloof ik mij de vrijheid aan uwe Excellentie beleefdelijk te vragen:

1°. of het niet wenschelijk is spoedig een nieuw tarief van justitie-kosten in werking te doen brengen;

2°. of de deurwaarder niet verplicht is, ook zonder dat de getuigen dit bepaald vragen, aan hen, die daar niet bekend zijn, terstond de getuigenkamer aan te wijzen;

3°. of het niet noodig is dat te 's Bosch de getuigenkamer beter in orde gehouden wordt;

4°. of niet in den regel bij weinig belangrijke zaken de Rechter tevreden zou kunnen zijn met een, zoonoodig, beëdigd visum repertum, zoodat ik niet voor iedere verwonding de reis van Grave naar 's Bosch behoef te doen.

Hetwelk doende enz.

Grave, Augustus 1872.

(Was get.) Dr. H. J. F. GIESBERS.

Antwoord van den Minister.

De Minister van Justitie, gezien het adres van G. J. F. GIESBERS, Geneesheer te Grave, waarbij wordt gevraagd of er geene maatregelen zouden kunnen worden genomen tot wegneming van eenige door hem opgegeven bezwaren, veroorzaakt door dagvaarding om elders getuigenis af te leggen in strafzaken.

Gelet op de ingewonnen ambtsberichten, brengt ter kennis van den adresant dat er geen termen bestaan om aan zijn verzoek verder gevolg te geven.

's Gravenhage, den 29sten Augustus 1872.

De Minister voornoemd:

(Was get.) DE VRIES.

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELINGEN.

DE RATIONELE SCHOOLBANK AAN DE ERVARING GETOETST. —

In de Maart-aflevering 1871 (1ste Afd., blz. 187) van dit *Tijdschrift* deelde ik eenige bijzonderheden mede omtrent eene vinding van den koopman KUNZE, te Chemnitz, met betrekking tot eene betere inrigting van de schoolbank en mijne aanvankelijke pogingen om KUNZE's model ook bij ons ingang te verschaffen. Sedert meer dan twee jaren houd ik mij bezig met de voor- en nadeelen daarvan praktisch na te gaan. Het mogt mij gelukken van verscheidene kanten daarin medewerking te ondervinden. Wat ik in Nederland deed volbragt SCHILBACH in Duitschland. Ook hem werd die medewerking niet onthouden. De resultaten van zijne en anderer onderzoekingen publiceerde hij onlangs in eene lijvige brochure. Ik meende geen nutteloos werk te doen met de door hem verkregene uitkomsten naast de mijne hier mede te deelen, te meer daar mijne opwekking tot medewerking bij de kunstgenooten, lezers van dit *Tijdschrift*, een door mij zeer gewaardeerd onthaal heeft gehad. SCHILBACH rigtte in Maart 1872 eene uitnoodiging tot een zeker aantal personen, van wie het hem bekend was dat zij KUNZE's model in gebruik hadden. Hij ontving daarop 20 antwoorden (waaronder 2 uit Nederland). Ik wendde mij dezer dagen tot 12 personen en mogt van allen min of meer bevredigende antwoorden erlangen.

De uitkomsten van SCHILBACH komen in het kort op de volgende neder.

Het meerendeel (13) van de antwoorden luiden in alle opzigten ten gunste van het model. Onder deze zijn van directeuren van inrigtingen voor onderwijs, waar geheele klassen, en sinds een paar jaren, van zoodanige modellen zijn voorzien. De antwoorden, die minder gunstig of bepaald ongunstig zijn uitgevallen, behelzen eene menigte gepraeopineerde bezwaren, die in de toepassing zich vermoedelijk zouden voordoen of die, waar ze werkelijk zich hebben voorgedaan, grootendeels te wijten zijn aan een onoordeelkundig gebruik, aan gemis van volharding, aan gemakzucht om de gebreken, die de kinderen aan ondoelmatige banken hadden opgedaan, en aan deze banken